

НИСАМ ЗНАЛА ДА МИ ЈЕ БРАТ ПОГИНУО

Мој брат Ратошкр Станић био је бор-ац Пожешке партизанске чете. Пре одласка у партизане радио је код куће у Горобиљу. Као самоук је умео да оиравља разне ствари, а највише је оправљао сатове.

Осмог августа увече мој брат Ратомир је погинуо. Мени то ни тада ни дуго касније нико није рекао. Тих дана нашој кући у Горобиље долазила је нека Рахила, која је обављала важне курирске задатке. Задржала се доота дуго и с њом сам готово сваки дан причала како имам брата у паргизанској чети. Кад је Рахила отишла на неки задатак у Београд, дала сам јој своје новије одело, јер је била доота поцепана.

Нешто касније борци Пожешке чете ишли су у Овчар Бању да руше мостове. Мислила сам да је с њима отишао и мој брат Ратомир. И за време борбе у Горобиљу нисам знала да ми је брат погинуо. Тада сам упознала Душана Јерковића и предала му неколико сандука бомби, које смо раније скупили и чували код наше куће.

Тек кад су партизани ушли у Пожегу у септембру 1941. године, рекли су ми да је мој брат Ратомир нехотично погинуо. У кући смо остале оамо стара мајка и ја. Другови из Пожешке чете помогли су нам да Ратомира сахранимо. На сахрани је било преко 600 лица,

После по!влачења партизанских снага нашу кућу четници су пљачкали, а мене малтретирали као сарадника партизана. Приликом једног претреса нашли су код наше куће два бурета бензина, оба бурета су отерали школи и тамо делили свима осим партизанским породицама.

Косана СТАНИЋ - ДИМИТРИЈЕВИЋ